

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Fil 4, 1 – 13

Text: **1K 3, 4 – 7** *Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznamená to, že jste lidé světa? Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; a tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.*

Když ve středu na farní zahradě sklízeli br. kurátor s br. farářem brambory, sklízeli plody práce, na níž se stejnou měrou podíleli i další členové sboru, třeba kluci Zajícovi s traktorem nebo ses. farářová sběrem mandelinky. Doslova tak jedni sázeli, druzí sbírali brouky, další vyorávali, ale vzrůst bramborám dal stejně svým počasím Pán Bůh. Otázka, kdo měl na té úrodě větší zásluhu není příliš na místě. Vždy platí, že bez Božího požehnání marné naše počínání. Tak to chápe i apoštol Pavel, který říká: „Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.“

Na jedné straně to znamená, že si vážíme práce všech, kdo svou službou nějak přispívají k práci na vinici Páně, případně na brambořišti Páně. Na druhé straně totéž znamená, že bez Pána Boha a jeho milosti je lidské pachtění jen lopota bez užitku.

V evangelické církvi nejsme zvyklí příliš oceňovat lidské zásluhy, protože jak věříme, všechno je „sola gracia“, tedy pouhá milost. Záslužnictví opustila reformace už v 16. století, kdy sběr dobrých skutků, připomínajících Foglarovy bobříky, měl zajistit lidem nebeské království jaksi bez potřeby Boží milosti, jen na základě lidských kvalit. Křesťan se tak teoreticky obešel bez Krista a jeho oběti, ale tím i bez šance na spásu. Což je popření samé podstaty evangelia.

Pro pravý křesťanský život platí důležitá zásada, kterou vyjadřují dva biblické citáty, komplementárně spojené: „Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu“ a Ježíšovo: „Beze mne nemůžete činit nic.“ Stručně řečeno: Bez Krista ani ránu, ale s Kristem cokoliv. Jiné biblické verše to vyjadřují podobně: „Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.“ Nebo starozákonní: „Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina.“ Tolik tedy na vysvětlenou, proč apoštol důrazně připomíná Korintským: „A tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.“

Proč to musel apoštol v Korintu tak zdůrazňovat? Protože se v korintském sboru tvořily frakce, podle toho, který kazatel jim byl sympatičtější. Pavel píše: „Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznamená to, že jste lidé světa? Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán.“

Tam, kde se křesťanské skupiny identifikují na základě svých lidských vůdců, tam nevládne Kristus. Jakou tedy v našem životě hrají roli naši duchovní otcové a matky? Jistě ne bezvýznamnou. V bibli čteme: „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží.“ Na druhou stranu Pavel píše: „Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán.“ A to je vše. Boží služebníci jsou pouze takoví převaděči, kteří přivedou člověka ke Kristu, ale nechají ho tam a tiše se vytratí, protože Kristus si s nimi už poradí. Tak to dělal třeba diakon Filip, který na kousek cesty přisedl do vozu k africkému komorníkovi, zvěstoval mu Krista, pokřtil jej a zmizel. A dvořan se už jen radoval a jel dál svou cestou. Filip se pak ocitl v Azótu, kam také musel přinést radostnou zvěst.

Ale zpátky k apoštolu Pavlovi: Ten své adresáty důrazně napomíná: „A tak at' se nikdo nechlubí lidmi. Všechno je vaše, at' Pavel nebo Apollos nebo Petr, at' svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše, vy však jste Kristovi a víte, jaký je Kristus? Kristus je prostě Boží!“ říká apoštol Pavel.

A tak si zapamatujme, že bez Krista nemůžeme dělat nic. Ovšem v Kristu, který nám dává sílu, můžeme všechno. To je ovšem ještě třeba vysvětlit. Jak všechno? Jak je to myšleno? Apoštol Pavel to myslí takto: „Naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost.

Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ Tedy mít i nedostatek, hlad a nouzi.

Jestliže i my jako sbor někdy strádáme nebo naopak jsme něčeho přesyceni, jestli nám něco schází nebo naopak nadbývá, v Kristu to dokážeme zvládnout. Bez něj to je těžké. Může se stát, že budeme sázet a nic nevyroste. Může se stát, že budeme stavět, ale nebude-li s námi stavět Bůh, nadarmo se budeme namáhat. V Kristu a jeho síle ovšem můžeme zvládnout cokoliv. Své pády i šance. Úspěchy i neúspěchy. Prohry i vítězství. Důležité je, abychom zůstali v Kristu. Abychom se jej drželi, protože on je dárce víry, povzbuzení i naděje.

A tak, jestli nás přivedl k víře Apolos nebo Pavel, na tom až tak nezáleží. Důležité je, čemu Bůh dal vzrůst. A tak nic neznamena ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, bez tebe to nejde, ale v tobě máme sílu zvládnout časy dobré zlé. Děkujeme ti za to.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, v tobě můžeme zvládnout hodně, protože ty nás posiluješ. Prosíme, posiluj i všechny tvé služebníky a služebnice, kteří ve tvé církvi pracují a požehnej jim. Prosíme za nové kazatele evangelia, aby byli smělí, odvážní, pravdiví a věrní. Prosíme za faráře, jáhny, pracovníky diakonie, kaplany nebo církevní učitele. Prosíme za synodní radu, seniorátní výbory, staršovstva. Dávej jim všem moudrost Ducha svatého, aby v jeho moci konalí vše, co jim ukládají tvá přikázání. Prosíme za tvou církev, aby nikdo nebyl zapomenut, nikdo nebyl opomíjen a bez pomoci. Prosíme tě za lidi, kteří žijí ve světském prostředí a tomu církevnímu nerozumí. Prosíme, uč nás, jak s nimi navazovat vztahy a jak jim prokazovat lásku a porozumění. Pane, kéž i my přivádíme své bližní do tvé blízkosti, aby je tvé evangelium oslovilo, tvůj Duch svatý zmocnil k víře a tvá církev je přijala mezi sebe. Vždyť jsme všichni rodina Božích dětí, které se společně scházejí, sdílejí a modlí. Amen.*